

Penúél jelentősége a hívő életében

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2020. december 13-án

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

1Mózes 35,1-7: „Isten ezt mondta Jákóbnak: Kelj fel, eredj föl Bételbe, és ott telepedj le! Csináld ott oltárt Istennek, aki megjelent neked, amikor bátyád, Ézsau elől futottál. Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Vessétek el az idegen isteneket, akik nálatok vannak, tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok másik ruhát. Azután keljünk fel, és menjünk föl Bételbe, hogy oltárt készítssek ott Istennek, aki meghallgatott engem nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Áadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind és füleikből a függőket. Jákób pedig elásta azokat a Sikemnél álló tölgyfa alatt. És elindultak, de Isten rettentése volt a körülöttük való városokon, ezért nem üldözték Jákób fiait. Eljutott azért Jákób és a vele levő egész sokaság Lúzba, azaz Bételbe, amely Kánaán földjén van. Ott oltárt épített, és Él-Bételnek nevezte a helyet, mert ott jelent meg neki Isten, amikor a bátyja elől futott.”

Testvérek, ennek a történetnek nagyon mély jelentősége van. Azzal kezdeném, hogy Jákób Istene, akiről az Ószövetség beszél, nem más, mint a Szent Szellem. Ő Jákób Istene, Jákób Hatalmasa, és Ő az, aki Jákóbot olyan edénnyé változtatta át, akit Isten felhasználhatott az Ő munkájában. Tudnunk kell, hogy mi nem lehetünk csak Izsák, mi egyidejűleg Jákób is vagyunk. Jákóbnak pedig át kell változnia, amiképpen nekünk is át kell változnunk. Isten minden fegyelmezése fokozatosan történt Jákób életében, mígnem eljutott arra a pontra Penúélnél (mely azt jelenti, „Isten arca”), ahol azt az ütést kapta, melytől azután egész életében sántított. Élete legvégén pedig megáldotta házanépét a botjára támaszkodva, ahogyan az ige mondja. Egész életében botra volt szüksége, hogy járjon.

Néhány szóban szeretném elmondani, talán úgy, ahogy közelebb van a mi szívünkhöz, hogy mi történt tulajdonképpen Penúélnél, és mi kell történiük Isten minden gyermekének az életében. Az Ószövetségben Isten megérintette Jákóbot; fizikailag kapott egy ütést a csípőjére, és kifecamította a forgócsontját. Attól a pillanattól kezdve Jákób sántított. Ez tehát a jele annak, ha Isten valakit ilyen módon megérintett, ugyanis e penúéli találkozás lenyomatai az ember egész életére megmaradnak. Most a mi számunkra az Új Szövetségben nem ez történik, hogy Isten kifecamítja a csípőnket, hanem Isten velünk való bánásmódját az Ő világossága jelenti, mely ránk ragyog. Mikor ez a világosság ránk ragyog, ez egyszerűen a földre kényszerít bennünket.

A Filippi 3,3-11-ben ezt olvassuk: „Mert mi vagyunk a körülmetél(ke)dés, akik Isten Szellemében szolgálunk és nem a (hús)testben bízunk, noha én lehetnék bizakodó a (hús)testben is, ha valaki más azt hiszi, hogy bizakodhatik a (hús)testben, én (még)inkább. Körülmetéltek nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámín törzséből való vagyok, héber a héberekből, törvény szerint farizeus, szenvedélyes üldözője a (kihívott) gyülekezetnek (eklezsiának), a törvényben leírt igazságosság szerint feddhetetlen voltam. Ámde ami nyereség volt számomra, azt Krisztusért veszteségnek tartottam, sőt mindent veszteségnek tekintek Krisztus Jézusnak, az én Uram ismeretének a túláradása miatt, amiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak tartok; (azért) hogy Krisztust megnyerjem, és úgy találjanak Őbenne, mint akinek nincs saját megigazulásom a törvényből, hanem a Krisztus

hithűségéből, abból a megigazulásból, amely Istenből van a hithűség által, hogy megismerjem Őt és a feltámadásának hatóerejét és a szenvedéseiben való közösséget, hogy hasonlóvá alakuljak az Ő halálához, ha valahogyan eljuthatnék a halottak közül való feltámadáshoz” (Vida ford.).

Jákób természeti ereje a combjában volt. A mi esetünkben mindegyikünknek van egy nagyon erős pontja, melyet az Úrnak valamikor kezelésbe kell vennie. Nincs senki, akinek ne lenne meg ez az erős pontja, és ha ezzel Isten nem foglalkozott, akkor az ember soha nem jut el oda, hogy megértse, mit jelent Bétel.

Sokan azok közül, akik jönnek az összejövetelre, nem értik, hogy valójában mit jelent Bétel. Szeretném megkérdezni: Éreztek felelősséget, amikor ide jöttök? Vagy úgy gondoljátok, hogy megynélkületek is? El kell jönnie az ideje annak, hogy Jákób – kinek életében ehhez körülbelül húsz évre volt szükség – visszatérjen, és letelepedjen Bételben. Húsz év! Ez a természeti élet, amelyet félre kell tenni, úgy el van rejtve, mint az az öt király, aki ellen Józsué harcolt, és mikor legyőzte őket, azok elrejtöztek egy barlangban. Mikor pedig Józsué ezt megtudta, bezárták őket oda, hogy később majd foglalkozzanak velük. Tudjátok, a mi természeti életünk sokszor azáltal lesz nyilvánvalóvá, ahogyan azokról a dolgokról beszélünk, amelyekre büszkék vagyunk, és így le lehet vonni a következtetést, hogy mi az erős pontunk. Az ember nem veszi maga észre, hogy mi az az erős pontja, amellyel dicsekszik. Pál esetében szerintem az élete és a származása volt olyasmi, amire ő büszke volt. „Ami nekem nyereség volt...” – azok a dolgok, amelyekkel dicsekedtem. Tiszta, keveredéstől mentes származása; törvény iránti buzgósága, hogy üldözte a gyülekezetet; feddhetetlensége a törvénybeli igazság tekintetében – Pál azelőtt nagyra tartotta ezeket.

Melyek azok a dolgok amelyeket nagyra tartok az életemben, amelyeket nagyra tartok saját magammal kapcsolatban? Láttam például olyan embereket, akiknek nagyon erős meggyőződésük van. Egyeseknek nagyon erős az önmaguk szeretete. Nem lehet velük beszélni. Egyszer próbáltam valakivel beszélni, de nem tértem a tárgyra, csak úgy felületesen, és két év múlva tudtam elmondani neki amit akartam, mert akkor nem volt még kész erre.

Amikor tehát Isten elkezd munkálkodni az életünkben, úgy teszi ezt, hogy az erős pontjaink szép lassan a felszínre jöjjenek. És látjuk Jákóbot is, hogy bár azon a sok mindenben keresztül, amit átélt, amit megtapasztalt, végül megértette, hogy mi volt valójában, amit a múltban tett, és Isten mindezeket a módszereket, amelyekkel Jákób élt, eléje tárta, aki ennek ellenére nem látta meg ezt. Azt mondja itt az ige: „látva, hogy nem tudja legyőzni” – de más fordításban egy olyan kifejezés szerepel itt, ami azt jelenti, hogy valamiképpen meg akarta őt fogni, hogy uralkodni tudjon felette, hogy ez az ember engedjen. De az nem engedett, annak ellenére, hogy sok mindent meglátott, és sok mindennel tisztában volt. És mindaddig nem engedett, míg egy ütést nem kapott, és akkor a földre zuhant. De annak ellenére, hogy így a földre zuhant, és ez valóban komoly kezdetet jelentett Jákób életében, még nagyon sokáig a régi Jákób gondolkozásmódja szerint élt, míg azután egy napon a dolgok gyökeresen megváltoztak.

Isten úgy munkálkodik, hogy egyszer csak, amikor az Ő világossága felragyog felettünk, és meglátjuk, pontosan kik vagyunk, és mi az az erős pontunk és hol található, akkor kezdünk – ahogy Pál mondja –, kárnak és szemétnak ítélni mindent, amivel dicsekedhetünk – és amivel Pál is dicsekedhetett, sőt biztosan dicsekedett is, de miután a világosság ráragyogott, végzett ezekkel. Ez nagy dolog. Senki nem képes megérteni, mi Isten háza, míg a természeti életét nem érinti meg az Úr – míg nem kap arra egy ütést. És ha azt mondom, hogy ütés, úgy kell érteni, hogy egyszerűen a mennyei

világosság felragyog felette.

Ezután már új szakasz következett Jákób életében, és nagyon hamar, a Dinával kapcsolatos eset után eljutott oda, hogy Isten azt mondta neki: „Menj fel Bételbe, és telepedj le ott”. 1Mózes 35,7: „Ott oltárt épített, és Él-Bételnek nevezte a helyet, mert ott jelent meg neki Isten, amikor a bátyja elől futott.” 9-13.: „Isten pedig ismét megjelent Jákóbnak, miután Paddan-Arámból visszajött, és megáldotta őt. Ezt mondta neki: A te neved Jákób, de ne nevezzenek többé Jákóbnak, hanem Izráel legyen a neved. És Izráelnek nevezte. És ezt mondta neki Isten: Én vagyok a mindenható Isten, növekedjél és sokasodjál! Nép és népek sokasága legyen tőled, és királyok származzanak ágyékdoból. És a földet, amelyet Ábrahámnak és Izsáknak adtam, neked adom, utánad pedig a te magodnak. És fölment tőle Isten azon a helyen, ahol szólt vele.”

Mindig így történik: valahányszor Isten mond nekünk valamit, és mi engedelmessé válunk, akkor Ő ismét közeledik hozzánk az Ő ígéreteivel. És megismételte: „Én vagyok a mindenható Isten, növekedjél és sokasodjál! Nép és népek sokasága legyen tőled, és királyok származzanak ágyékdoból.” Testvérek, mi is része vagyunk ennek az ígéretnek, amit Isten Jákóbnak tett. Mi nem tudjuk sürgetni azt az időt. Gondolhatjuk ugyan, hogy eljutottunk valahová, de az életünk valósága megmutatja, ha valóban megértettünk valamit. Jákób számára ez nem jelentett gondot, mert ő sántított. Mikor a nap felkelt, már sántított, és elment, és egész életében a botjára támaszkodva járt.

Testvérek, az Úr munkálkodik, éppen úgy, ahogy Jákób életében is munkálkodott. És azokat a helyzeteket, amelyeket nem szeretünk, ahol nehezen engedünk Istennek, ezeket valójában Ő rendeli, éppen úgy, ahogy Jákób egész élete Isten által volt kirendelve, ilyen értelemben, hogy felkészítse őt, és átforgalmazza, hogy az élete végén használható edény legyen Isten számára. Tudjátok, mikor Jákób odakerült a Fáraó elé, a Fáraó volt valaki, Jákób meg – emberileg mondom – nem volt senki. És mégis, mikor a Fáraó elé került, nem sokáig késlekedett, és megáldotta a Fáraót. Jákób tudta, hogy Isten mit munkált az ő életében, és hogy elkészítette őt, hogy tisztességre való edény legyen, hasznos a Gazda kezében.

Testvérek, mi az Úrhoz jöttünk, életet kaptunk, nagyon sokan közülünk nagyon szépen tudunk beszélni a megtérésünkről, de ez Izsák Istene. Amikor azonban Jákób Istenéről beszélünk, akkor erről a folyamatról beszélünk, amely elkezdődött és folytatódik az életünkben.

Az Énekek éneke 5. fejezetében azt olvassuk, hogy a vőlegény zörget az ajtón, a menyasszony pedig már az ágyában van. Hallja a zörgetést, de így mentegeti magát: „Már lefeküdtem, hogyan piszkíthatnám be a lábamat?” Végül azonban csak felkel, és azt mondja: „Mikor fölkeltem, hogy ajtót nyissak, a kezemről mirha csepegett.” A mirha a szenvedésről szól. Tehát, ha az Úr jönni akar, és azt mondja: „Engedj be, hagyd, hogy belépjek az életednek erre a területére”, ne gondoljuk, hogy ez könnyű. Lefeküdtem, hogy porolnám be a lábamat, hogy kinyissam az ajtót? De miközben mégis elindult, hogy ajtót nyisson, és a kezéről a legdrágább mirha csepegett.

Az Úr be akar jönni, és ahogy Jákób életében is, Ő akarja felügyelni a dolgokat. Azt akarja, hogy Jákób Istennel együtt uralkodjon. De Jákób nem volt kész erre addig, míg oda nem jutott, hogy a mennyei világosság felragyogott felette, és akkor reményt veszítve felkiáltott. Tudta, hogy vége van, és nem tudja tovább folytatni. Nem megy így tovább. A földre borult, és azt mondta: „Uram, nem engedlek el, míg meg nem áldasz!” És ott megáldotta őt. Ez pedig kezdetet jelentett Jákób életében. Testvérek, nekünk is szükségünk van erre! Míg az Úr le nem számol azokkal a pontokkal, melyekkel mi dicsekedünk, semmi hasznunk nincs.

Szerintetek Jákób fizikailag erős ember volt? Gondoljátok meg, mikor odament Lábánhoz, és jöttek a pásztorok, megkérdezte őket, „miért nem itatjátok a juhokat?“, ők azt felelték, „többen kell legyünk, hogy a követ fel tudjuk emelni.“ Jákób meg odament, és egyedül elvette a követ. Ez azt jelenti, hogy erős volt. De nemcsak ilyen szempontból volt erős, hanem az akaratát illetően is. Értett a manipuláláshoz, ahhoz, hogy úgy el tudja rendezni a körülményeket, miként elkészítette az Ézsauval való találkozást is. Mindegyik csapat bizonyos távolságra volt egymástól. Ha jön Ézsau, és megkérdezi: – Kié ez? – Ez Jákóbé, és ajándék! És akkor lehet, hogy ez az ajándék Ézsaut megnyugtatja. Ha nem, akkor ismét talál egy másik csapatot, aki ajándékokkal jön. – Ti kik vagytok? – Mi is Jákóbbhoz tartozunk. – Mik ezek itt? – Ajándékok Ézsauinak! Tehát nagyon aprólékosan elkészítette a tervet, és most először imádkozott is.

Végül mégis teljesen más emberré lett. Teljesen megnyugodott, elmúlt az izgágasága. Láttuk, mikor József testvérei elmentek Egyiptomba, és Benjámint is vitték magukkal, akkor már nem készített terveket. Mindent teljesen Isten kezébe tett, és azt mondta: „Uram, ha így van, legyen így, ha el kell vened őt, vedd el“. Ez nem tud egyik pillanatról a másikra megvalósulni, ehhez idő kell. Amikor az Úr hozzákezd ehhez, és az Ő világossága felragyog felettünk, akkor leszámol az erős pontjainkkal.

Testvérek, azzal szeretném zárni, hogy van remény a számunkra is! Mert az, aki minden körülményt elrendez, nagyon jól tudja, mit tegyen. Ő nem téved. Ha nem követjük az Urat, az nagy baj. Mert az Úr nem fogja hagyni – és örülök, mikor látom, hogy az Úr valóban hűséges, mert nem hagy el, és foglalkozik az emberek életével. Nekünk érthetetlen: miért teszi ezt? Hallottam valakiről, aki meghalt most a napokban, ötvenévesen, lelkipásztor volt. És a gyermekei, úgy húsz év körüliek, sírtak: „Miért? Miért az én apám?“ És így kívülről nézve, mondhatjuk: Istennek nem volt más útja? Istennek sok útja van. De Ő mindig tökéletesen cselekszik. Ha megértenénk Őt, akkor másként vélekednénk. De mivel mi nagyon bölcsek vagyunk, és tudjuk, mit és hogyan kellene Istennek tennie, emiatt nem haladunk előre. Miért így munkálkodott?

Amikor ezen gondolkodtam, eszembe jutottak egy testvér szavai: A szőlővessző egyetlen dologra jó, hogy fűrtöket hozzon. Ha nem hordoz fűrtöket, még épületfának sem jó, csak arra használható, hogy tüzet rakjanak vele. Mi arra vagyunk elhíva, hogy gyümölcsöt hozzunk. Ha nem hordozunk termést, Isten azt mondja: nem vagy hasznos. Levágja, és a tűzre veti. Nem az örök tűzre, de véget vet az életünknek, mert mi csak egyféleképpen vagyunk hasznosak Isten számára. És ez a hasznosság nem az, hogy vallásos tevékenységet folytassunk. Nem! Legyünk hasznos edények az Úr kezében úgy, mint Jákób.

Az Úr munkálkodjon, és azt kívánom, hogy a mennyei világosság ragyogjon felettünk, hogy láthassunk – és nem csak azt, hogy megtértünk az Úrhoz. Ez nem elég. Van-e valaki, aki azt mondja, hogy neki ez nem megy? Neki ez nem lehetséges? Nem hiszem ezt. Mert Aslan azt mondta: Miért nem jöttél hozzám? Ha jöttél volna, mint Jákób, és azt mondtad volna: „Uram, ne hagyj, munkálkodj az életemben!“, Ő bizonyosan munkálkodna. Ha nem tudsz így imádkozni, akkor másképp kell imádkoznod, és ezt mondanod: „Uram, segíts, hogy tudjam akarni!“ Ha így imádkoznál, Ő meghallgatna. Az Úré legyen a dicsőség. Ámen.